

Když se 15. října roku 1290 Anna jako druhá dcera královských manželů Václava a Guty narodila, vypadalo to, že ji čeká tradiční život přemyslovské princezny. Měla strávit dětství u pražského dvora svých rodičů a poté se zasnoubit a vdát za nějakého významného ženicha, kterého jí otec vybere. A opravdu až do roku 1306 Annin život z této dráhy nijak nevybočoval. Po svatbě s Jindřichem Korutanským ho následovala do jeho vlasti a začínala si zvykat na nové postavení vévodkyně korutanské a hraběnky tyrolské.

V létě osudného roku 1306 se jí ale život zásadně změnil. Olomouckou vraždou přišlo České království o svého panovníka a žádný další Přemyslovec, který by se mohl vlády ujmout, neexistoval. Jedinou návaznost na domácí dynastii představovaly mladé Přemyslovny, sestry krále Václava III. Anna mezi nimi zaujímala nejdůležitější místo, protože byla nej starší a vdaná. Otázkou zůstává, zdali volební sněm, který se sešel k volbě nového krále, respektoval dědičné nároky posledních Přemysloven jen z vlastní vůle, nebo se opíral o právní výklad situace obsažený v jakémsi „císařském privilegiu“, jak se o něm zmiňují někteří kronikáři. Historikové zaujímají k této záležitosti různorodá stanoviska. Osobně se domnívám, že teorii o existenci takového privilegia o dědičnosti královských dcer by mohl podepřít také fakt, že Anna se po svém prvním nuceném odchodu roku 1306 v Tyrolsku titulovala jako „dědička českého království“. Anna se dědictví po předcích dočkala po volbě svého muže českým králem roku 1307. Stala se první českou královnou z přemyslovského rodu a tohoto postavení se pochopitelně nechtěla vzdát. Uvědomovala si, že pozice Jindřicha Korutanského v Čechách je vratká a snažila se mu v mezích svých možností pomoci.